

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Siwek

Prokurator: Rafał Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 roku,

sprawy **J. T. (1)** s. G. i Z. z domu G., ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 kwietnia 2015r. około godz. 13.40 w P. (...) w rejonie skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) kierując samochodem osobowym R. (...) nr rej. (...) jadąc ulicą (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy na skrzyżowaniu, zaniechał starannej obserwacji przedpola jazdy nie utrzymał odstępów niezbędnych do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu na skutek czego w celu uniknięcia najechania na zatrzymany nieustalony samochód dostawczy wjechał na pas ruchu przeznaczony dla jazdy w przeciwnym kierunku i poprzez nieustąpienie pierwszeństwa doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki F. (...) nr rej. (...) kierowanym przez A. L. (1) w wyniku czego kierujący F. (...) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka otrzewnej, złamania żeber po stronie prawej IV-VIII w linii pachowej przedniej oraz IV- VII w linii przymostkowej, złamania żeber dolnych po obu stronach klatki piersiowej tworzących łuki żeberowe, złamania trzonu mostka, podbiegnięć krwawych w osłonkach łącznotkankowych nerek; szerokiego rozejścia spojenia łonowego, rozerwania więzozrostu krzyżowo-biodrowego po stronie prawej ze złamaniem kości kulszowej, złamania kości krzyżowej, wieloodłamowego złamania panewki stawu biodrowego lewego z rozejściem odłamów, krwiaka worka mosznowego, złamania wieloodłamowego przynasady i napady kości udowej lewą z przemieszczeniem odłamków, obrzęku płuc, niedokrwienia narządów wewnętrznych prowadzących do narastającej niewydolności krążeniowo-oddechowej w następstwie doznanych w/w obrażeń wielonarządowych skutkujących śmiercią A. L. (1)

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

- oskarżonego **J. T. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat;
- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego J. T. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. L. (2) kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem nawiazki;

5. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego J. T. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. L. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem nawiązki;

6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.929,83 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt trzy grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 466/15

UZASADNIENIE

W dniu 20 kwietnia 2015 roku ok.godz. 13.40 oskarżony jechał samochodem marki R. (...) nr rej. (...) ulicą (...) w P. (...) w kierunku zachodnim. W tym samym czasie gdy dojeżdżał do skrzyżowania z ulicą (...) w przeciwnym kierunku jechał swoim samochodem marki F. (...) nr rej. (...) A. L. (1). Nagle J. T. odbił w lewo. Nie zdążył zahamować, bowiem jadący przed nim pojazd zatrzymał się. Pojazd oskarżonego znalazł się na przeciwległym pasie ruchu i uderzył w prawidłowo jadący z naprzeciwka pojazd marki F. (...) nr rej. (...). Doszło do zderzenia czołowego, nieznacznie skośnego i mimośrodkowego A. L. został zabrany do szpitala. Oskarżonemu nic się nie stało. Na miejsce wezwano policję.

(szkic -k.8;

protokół oględzin -k. 4-7; -k.9-10

notatka urzędowa -k.1;

opinia biegłego ds ruchu drogowego -k. 49)

Obaj kierujący byli trzeźwi.

(protokół badania na stan trzeźwości -k. 2-3)

Oskarżony podczas jazdy:

- nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy na skrzyżowaniu oraz zaniechał starannej obserwacji przedpola jazdy;
- nie utrzymał odstępu niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania poprzedzającego go pojazdu.

Naruszył w ten sposób zasady ruchu drogowego.

(wyjaśnienia oskarżonego -k. 117;

opinia biegłego ds. Ruchu drogowego -k. 49-50)

Pokrzywdzony A. L. w wyniku zdarzenia doznał następujących obrażeń ciała w postaci krwiaka otrzewnej, złamania żeber po stronie prawą IV-VIII w linii pachowej przedniej oraz IV- VII w linii przymostkowej, złamania żeber dolnych po obu stronach klatki piersiowej tworzących łuki żebrowe, złamania trzonu mostka, podbiegnięć krwawych w osłonkach łącznotkankowych nerek; szerokiego rozejścia spojenia łonowego, rozerwania więzozrostu krzyżowo-biodrowego po stronie prawej ze złamaniem kości kulszowej, złamania kości krzyżowej, wieloodłamowego złamania panewki stawu biodrowego lewego z rozejściem odłamów, krwiaka worka mosznowego, złamania wieloodłamowego przynasady i napady kości udowej lewą z przemieszczeniem odłamków, obrzęku płuc, niedokrwienia narządów wewnętrznych prowadzących do narastającej niewydolności krążeniowo-oddechowej w następstwie doznanych w/w obrażeń wielonarządowych skutkujących śmiercią w/w osoby.

(opinia sekcyjna-k.31-37)

Zdarzenie miało miejsce w porze dziennej, podczas dobrej pogody na skrzyżowaniu ulicy (...) z Ulicą (...)w P.(...)

(protokół oględzin miejsca wypadku -k. 9-10;

szkic miejsca wypadku k.8)

J. T. (1) ma 42 lata, posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą, pracuje, jest żonaty, zarabia 1360 złotych, nie ma nikogo na utrzymaniu.

(wyjaśnienia oskarżonego -k.117v)

Oskarżony nie był karany.

(dane o karalności -k.20)

Oskarżony na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił złożenia wyjaśnień. Potem złożył pisemne oświadczenie, że chce się dobrowolnie poddać karze.

(wyjaśnienia oskarżonego -k.63-k. 66)

Oskarżony na etapie postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia jechał swoim pojazdem ul. (...) w P.(...)w kierunku zachodnim i w pewnym momencie w prawej strony zauważył dwóch motorowerzystów wyjeżdżających z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie. W tym czasie pojazd poprzedzający go zatrzymał się, nie miał już możliwości hamowania i odbił na przeciwny pas ruchu po którym w przeciwnym kierunku poruszał się pokrzywdzony.

Podał, że bardzo żałuje tego co się stało. Przeprosił synów zmarłego A. L..

(wyjaśnienia oskarżonego -k.63 -k.117v-118)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył co następuje:

Odnosnie wyjaśnień oskarżonego to należy im dać wiarę co do przebiegu całego wypadku. Mając na uwadze to, że oskarżony faktycznie początkowo zeznawał w sprawie w charakterze świadka i podawał wtedy, że jadąc zwrócił uwagę na nadjeżdżających motorowerzystów, a pojazd jadący przed nim się zatrzymał to jednak w żaden sposób nie umniejsza to jego winy w zakresie spowodowania wypadku nawet jeżeli tacy motorowerzyści tam się faktycznie pojawili. Jego obowiązkiem była obserwacja przedpoła jazdy i zachowanie takiego odstępu od poprzedzającego go auta, żeby zareagować właściwie. Z naciskiem trzeba podkreślić, że pokrzywdzony nawet w najmniejszym stopniu nie przyczynił się do zdarzenia. To, że poruszał się pojazdem dość leciwym i nie posiadającym poduszek powietrznych nie może stanowić dla oskarżonego żadnego usprawiedliwienia.

Za jasną, logiczną i odpowiadającą standardom tego typu dowodów należało uznać opinię sekcijną biegłego Z. K. oraz szczegółową opinię biegłego ds. ruchu drogowego.

Zeznania K. L. i A. L. nie wniosły natomiast niczego istotnego do sprawy.

Za wiarygodne sąd uznał także zebrane w sprawie i ujawnione w toku rozprawy dokumenty, bowiem brak wątpliwości co do ich autentyczności bądź zgodności z rzeczywistym stanem.

Sąd analizując materiał dowodowy uznał, że oskarżony **J. T. (1)** swoim zachowaniem polegającym na tym, że, w dniu 20 kwietnia 2015r. około godz. 13.40 w P. (...) w rejonie skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) kierując samochodem

osobowym R. (...) nr rej. (...) jadąc ulicą (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas jazdy na skrzyżowaniu, zaniechał starannej obserwacji przedpola jazdy nie utrzymał odstępów niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu na skutek czego w celu uniknięcia najechania na zatrzymany nieustalony samochód dostawczy wjechał na pas ruchu przeznaczony dla jazdy w przeciwnym kierunku i poprzez nieustąpienie pierwszeństwa doprowadził do zderzenia z prawidłowo jadącym samochodem marki F. (...) nr rej. (...) kierowanym przez A. L. (1) w wyniku czego kierujący F. (...) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka otrzewnej, złamania żeber po stronie prawą IV-VIII w linii pachowej przedniej oraz IV- VII w linii przymostkowej, złamania żeber dolnych po obu stronach klatki piersiowej tworzących łuki żebrów, złamania trzonu mostka, podbiegnięć krwawych w osłonkach łącznotkankowych nerek; szerokiego rozejścia spojenia łonowego, rozerwania więzozrostu krzyżowo-biodrowego po stronie prawej ze złamaniem kości kulszowej, złamania kości krzyżowej, wieloodłamowego złamania panewki stawu biodrowego lewego z rozejściem odłamów, krwiaka worka mosznowego, złamania wieloodłamowego przynasady i napady kości udowej lewą z przemieszczeniem odłamków, obrzęku płuc, niedokrwienia narządów wewnętrznych prowadzących do narastającej niewydolności krążeniowo-oddechowej w następstwie doznanych w/w obrażeń wielonarządowych skutkujących śmiercią A. L. (1) dopuścił się czynu z art. 177§ 2 kk.

Odpowiedzialność karna za spowodowanie wypadku komunikacyjnego możliwa jest w razie ustalenia, że w wyniku naruszenia obowiązującej sprawcę w konkretnych okolicznościach zasady (zasad) bezpieczeństwa doszło do powstania wskazanych w ustawie skutków. Tak było w niniejszej sprawie, bowiem pomiędzy zachowaniem oskarżonego, a zaistniałym wypadkiem drogowym istnieje taki właśnie związek przyczynowo- skutkowy. Takie właśnie reguły naruszył oskarżony, który będąc doświadczonym kierowcą. Kwestie szczegółowe w zakresie tego jakie konkretnie zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego zostały naruszone przez oskarżonego omówione zostały przez biegłego od/s ruchu drogowego w opinii na k. 51. Sąd wnioski końcowe w pełni zaakceptował.

Oskarżony jest winny, albowiem w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających winę w rozumieniu Kodeksu Karnego.

W sprawie orzekano stosownie do treści art. 4 §1 kk na podstawie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przestępstwa.

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą poczytano oskarżonemu to, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie był nigdy karany. Na niekorzyść poczytano natomiast znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz znaczny stopień zawinienia w zakresie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego.

W ocenie sądu jedyną karą adekwatną i sprawiedliwą w tym przypadku będzie kara pozbawienia wolności w wysokości 2 lat pozbawienia wolności.

Biorąc jednak po uwagę, że orzeczona kara pozbawienia wolności nie przekracza 2 lat, to warunkowe zawieszenie wykonania kary jest wystarczające dla spełnienia celów kary, a zwłaszcza zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstw. W ocenie Sądu należało uznać, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego.

Przy wymiarze kary grzywny Sąd baczyl by była ona adekwatna do możliwości majątkowych oraz sytuacji rodzinnej oskarżonego. Ilość stawek (120) odzwierciedla z jednej strony stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś wysokość stawek dziennych (10zł) sytuację majątkową oskarżonego.

Ustalając, w wymienionych ramach czasowych, wymiar okresu próby w konkretnej sprawie, należy przede wszystkim kierować się prognozą kryminologiczną wobec sprawcy, w szczególności oceną niezbędnego czasu oddziaływania na sprawcę w ramach próby, im pewniejsza dobra prognoza tym okres próby może być krótszy. W tym konkretnym przypadku w ocenie Sądu 4-letni okres próby jest wystarczający do osiągnięcia celów postępowania.

Odnosnie wniosków złożonych przez synów zmarłego pokrzywdzonego w zakresie zasądzenia na ich rzecz zadośćuczynienia to w tym zakresie sąd nie prowadził postępowania dowodowego, a w to miejsce orzekł o obowiązku zapłaty na rzecz tych osób nawiazki po 500 złotych.

W zakresie przepisu art. 46 § 1 k.k. jako przepisu prawa materialnego należy uwzględnić regulację z art. 4 § 1 k.k., mając przy tym na uwadze fakt, że względność ustawy odnosić należy do osoby sprawcy - wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 listopada 2015 r. II AKa 58/15 LEX nr 1950650

Stosownie do brzmienia przepisu art. 46 § 2 k.k. zamiast zadośćuczynienia możliwym było zasądzenie nawiazki. Sąd wziął tu pod uwagę to, że pojazd którym poruszał się oskarżony posiadał ważną polisę OC.

Sprawca wypadku komunikacyjnego, wobec którego zastosowano środek polegający na obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1kk), może domagać się od ubezpieczyciela na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów – zwrotu świadczenia zapłaconego na rzecz pokrzywdzonego. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 31/11, OSNC 2012, nr 3, poz. 29. Co za tym idzie po to kierujący ubezpieczają się od odpowiedzialności cywilnej by to ubezpieczyciel pokrywał powstałe w związku z ruchem pojazdów szkody.

Sąd nie orzekł wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Orzeczenie tego środka karnego miało w tym wypadku charakter fakultatywny. Jedną z przesłanek orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów jest to, że „prowadzenie pojazdu przez sprawcę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że przesłanką stosowania zakazu prowadzenia pojazdów jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie przez daną osobę pojazdu. Stopień zagrożenia oceniać należy na podstawie okoliczności danego przypadku, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa, okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, stopień poczucia odpowiedzialności (wyrok SN z 24 kwietnia 1982 roku, KRN 106/82, opubl. w OSNPG 1982, nr 8 poz.108). Przesłanką orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie jest samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zaistnienie okoliczności należących do znamion przestępstwa nie może być wystarczającą podstawą orzeczenia środka karnego (por. R. A. Stefański, Glosa do wyroku SN z 25 VIII 1989 r., V KRN 195/89, Probl. Praw. 1990, nr 10-12, s. 159). Z zachowania sprawcy musi wynikać wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (por. wyr. SN z 10 X 1988 r., OSNPG 1989, poz. 52). Teza ta znalazła wyraźne potwierdzenie w sformułowaniu art. 42 § 1, iż do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów konieczne jest ustalenie (choć nie osłabia jej użyty zwrot "w szczególności"), że prowadzenie pojazdów przez skazanego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji (podobnie K. Buchała, w: K. Buchała, A. Zoll, Komentarz, s. 346; odmiennie Z. Sienkiewicz, w: O. Górniok i in., Komentarz, t. I, s. 472). W ocenie Sądu postawa oskarżonego przyznającego się do winy, dotychczasowa niekaralność wskazuje na to, że nie zaistniała konieczności orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, tym bardziej, że straciłby źródło utrzymania.

Oskarżonego w całości obciążono kosztami postępowania oraz opłatą od kary. Posiada on bowiem możliwości finansowe do ich uiszczenia.

Wyrok zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 20.09.2016r. sygn.. akt IV Ka 342/16